

Sygn. akt VII Kp 257/15

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy w Siedlcach w VII Wydziale Karnym w składzie :

Przewodnicząca : SSR Małgorzata Semeniuk

Protokolant ; st. sekr. A. K.

przy udziale Prokuratora -

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 19.11.2015 roku

zażalenia Z. G.

na postanowienie Prokuratora Rejonowego w Siedlcach z dnia 29.06. 2015 roku

o umorzeniu śledztwa w sprawie 1 Ds 856/15

Na podstawie art. 465§ 2 kpk

POSTANAWIA

zażalenia nie uwzględnić i zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 czerwca 2015 roku Prokurator Rejonowy w Siedlcach umorzył śledztwo w sprawie zaistniałego w dniu 18 grudnia 2013 roku w S. woj. (...) złożenia fałszywych zeznań po uprzedzeniu o odpowiedzialności karnej z art. 233 § 1 kk za zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy, przez E. A. (1) w toku postępowania 1 Ds. 1844/14 prowadzonego przez K. w S. pod nadzorem Prokuratury Rejonowej w Siedlcach, tj. o czyn z art. 233 § 1 kk.

Podstawą umorzenia było stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt 2 kpk).

W ustawowym terminie orzeczenie powyższe zaskarżyła osoba składająca zawiadomienie o przestępstwie, tj. Z. G. zarzucając obrazę przepisów postępowania mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 297 § 1 pkt 1 i 4 kpk w zw. z art. 92 kpk oraz art. 17 § 1 pkt 1 kpk w zw. z art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W konsekwencji Z. G. wniósł o uchylenie przedmiotowego postanowienia o umorzeniu śledztwa i przekazanie sprawy do dalszego prowadzenia.

Sąd zważył co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie. Przede wszystkim zażalenie nie wskazuje żadnych nowych okoliczności czy dowodów które należałoby przeprowadzić w toku dalszego postępowania przygotowawczego. Zażalenie skarżącego stanowi tylko swobodną i subiektywną polemikę z prawidłowo podjętą decyzją prokuratora

W złożonym zawiadomieniu o przestępstwie Z. G. podał, że E. A. (1) w toku postępowania 1 Ds. 1844/14 złożyła fałszywe zeznania w ten sposób, że podała, iż Amin A. przyjechał do jej mieszkania z dwoma studentami, gdy tymczasem obaj mężczyźni zeznali, że żaden z nich nie przyjeżdżał do jej mieszkania, a zatem - zdaniem-Z. G.- wizyta studentów w jej mieszkaniu w ogóle nie miała miejsca.

Tymczasem analiza treści zeznań E. A. (1) złożonych w toku dochodzenia 1 Ds. 1844/14 wcale nie potwierdza twierdzeń Z. G.. Przede wszystkim zauważyć należy, że świadek nie zeznawała wówczas, że to studenci przyjechali samochodem z A. A. E. A. (2) zeznała, że w dniu 1 października 2013 roku Amin A. podjechał pod kamienicę, w której mieszkała. Odnośnie dwóch innych osób, zeznała, że Amin A. był wtedy z „dwoma chłopcami”, nie precyzując tego w jaki sposób te osoby znalazły się pod kamienicą. Przesłuchani w charakterze świadków R. S. i B. M. potwierdzili natomiast w swoich zeznaniach że jesienią 2014 roku byli z A. A. w mieszkaniu położonym w bloku przy ulicy (...). Po obejrzeniu mieszkania, wszyscy rozeszli się. Tak więc zeznania złożone przez E. A. (1) w toku dochodzenia 1 Ds. 1844/14 były zgodne z prawdą. Sąd podziela opinię prokuratora, że subiektywne przekonanie Z. G. oparte na jego dowolnej interpretacji słów świadka w żaden sposób nie może decydować o tym, by świadek ten popełnił przestępstwo, tj świadomie podawał nieprawdę.

Nadmienić też należy, iż wobec tego iż postępowanie dowodowe wykazało, że E. A. (1) w toku dochodzenia 1 Ds. 1844/13 nie popełniła przestępstwa z art. 233 § 1 kk, nie zachodziła konieczność przesłuchiwania jej w charakterze świadka.

W tej sytuacji nie ma żadnych przesłanek do kontynuowania postępowania przygotowawczego w zakresie rozstrzygnięcia o przestępstwie z art. 233 § 1 kk którego miałyby się dopuścić E. A. (1).

Mając powyższe na względzie zażalenie jako pozbawione podstaw merytorycznych należało oddalić, dlatego postanowiono jak na wstępie.